

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1205/2021

24.11.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Маја Миљевић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа за превоз путника „Аутотранспорт-Панчево“ из Панчева, кога заступа пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3407/20 до 21.12.2020. године, у седници одржаној 24.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3407/20 до 21.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 276/19 од 29.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезан је тужени да им за период од августа 2016. године закључно са децембром 2019. године исплати, и то на име разлике зараде за остварене, а неисплаћене ефективне часове рада дуже од радног времена, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора и на име разлике зараде за рад недељом, новчане износе по месецима, са законском затезном каматом од доспелости до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, обавезан је тужени да за сваког тужиоца по исплати сваког припадајућег износа на име разлике у заради надлежним фондовима уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 282.122,37 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3407/20 до 21.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужиоци су тражили исплату на име разлике зараде за остварене, а неисплаћене ефективне часове рада дуже од радног времена, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкове регреса за коришћење годишњег одмора, при чему је као вредност предмета спора за тужиоца АА означен износ од 195.764,89 динара, за тужиоца ББ износ од 171.365,46 динара, за тужиоца ВВ износ од 126.430,96 динара и за тужиоца ГГ износ од 123.557,26 динара .

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона. Вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде у односу на сваког тужилаца, који нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, рачуна се посебно у односу на сваког од њих, па како меродавна највећа појединачно тражена вредност главног захтева (у конкретном случају, износ од 195.764,89 динара) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић